

אחת הנשפיות במועדון לילה. באחת הסימיות
 אות מצאו גורלם קטן.
 "איזה מותק", חמלה עליו אריאנה. היא
 הרימה אותו ונשאה אותו לביטם.
 כואתו יום הפך הכלב, לו קראו השניים
 נואל (הגיהמולד בצרפתית), כבן-טיפוחים
 בביטם. אריאנה טיפלה בו באהבה, האכילה
 ופיניקה אותו. כשחלתה, לפני כמה שבועות,
 לא מש הכלב ממיטחה עד שהבריחה.
 "פשוט אינני אוהב אותך". בשבת
 בבוקר, לפני שבוע, התחרר לאריאנה כי
 הכלב היא הנפש היחידה שהתמידה באהב
 תה אליה. ידידה, רוזיה, הודיע לה כי החי
 ליש לנתק את יחסיו עמה.
 היא היתה המומה. היא ניסתה להשפיע
 עליו שישאר, שינסה בכל זאת לבנות חיים
 משותפים. רוזיה כירב. "אני מרגיש שפשוט
 אינני אוהב אותך", התחררה. הוא ארו אז
 מזוודתו ויצא את הבית.

אריאנה איבדה את עשתונותיה. היא החי
 ליטה לעשות לרוזיה משהו איום. משהו
 שסיים את הידידות ביניהם בצורה הנוראה
 ביותר. והיא מצאה, באצבעות רועדות לפי
 תה את הכלבלב החיימפסע ורצה עמו אל
 כעקה הגג. רוזיה כבר היה על מזרכת הי
 רחוב.

"אם קתה הולך, קח איתך גם את הילד
 שלך", קראה אליו, והדפה את נואל.
 רוזיה לא הספיק להבין ביוק מה אמר
 רה, כשהכלב צנח כאבן מן הקומה הרבי
 עית, התרסק לרגליו על הכביש.

אורחים

לדבר בשפה בינלאומית

ארבע נערות, תלמידות הפקולטה לדראמה
 של האוניברסיטה שבדטרויט, ארצות-הבי

רוז'ה אברהם

לגמור -

רית, ישבו על המדוכה. לכל אחת מהן
 היתה צפויה אפשרות של נסיעה קרובה
 מחוץ לגבולות ארצן, נסיעה שתמוגן בי
 חלקה עליידי האוניברסיטה, והן לא יכלו
 להחליט באיזו מדינה לבחור.

למעשה היו אלה הסוסינה של שלוש בנות
 מתוך הארבע. לאחת מהן, הסטודנטית הכו
 שית קרלטה ג'ונס (20), היה כמעט ברור
 מה יהיה מחוז חפצה הראשון. לכן, כאשר
 קיבלה את החופשה המיוחלת, ארזה את
 מזוודתיה, רשמה על תויות המסע שהביקה
 עליהן: ג'ורדוק - חיפה.

אני אידאליסטית. היא הגיעה לאי
 רץ לפני שבועה חודשים. כסטודנטית, היו
 מטרותיה שונות ממטרות תייר רגיל. "אולי
 זה ישמע מצחיק", היא מסבירה, "אבל אני
 אידאליסטית. אני חושבת שאמריקה הגיע
 לגבול ההתפתחות. אם יש איזה חלק יולם
 שבו אני רואה עתיד להתפתחות טובה יותר,
 הרי זה החלק שמישראל עד לדורם אפרי
 קה.

"חן מזה, רציתי לראות כיצד אנשים
 חיים בצורה סוציאליסטית, או לפחות איפה
 שאנשים מנסים לחיות בצורה כזאת". לכן,
 היתה דרכה הטבעית לקיבוץ.

סטודנטית-זמרת ג'ונס (במועדון "עומר כאיים")

לדבר בשפת האמת

היא פגזה להנהגת השומר הצעיר ונשלח
 חה משם לקבוץ רוהמה. במשך המישה חוד
 דשים למדה קרלטה באולפן לעברית שבקי
 בוי, סיימה את הקורס כשהיא דוברת עכי
 רית כמעט שוטפת. היא נפרדה מידידה,
 נטעה לתל-אביב כדי להגשים מטרה נוספת:
 הכרת התאטרון הישראלי.

עוד כשהייתה בארצות הברית, שמעה הי
 תלמידה בפקולטה לדרמה על הבמאי הישר
 ראלי פיטר פריי. "כשתבואי לישראל",
 אמרו לה, "את מוכרחה למצוא אותו". והיא
 מצאה אותו בפקולטה לאומנות התאטרון
 שבאוניברסיטת תל-אביב, הפכה מיד לסטו
 דנטית של-אמן-המניין. כעבור זמן קצר
 אף קיבלה תפקיד בחזרות על מחזהו של
 יוסף מונדי, חדר ליד היס, זכתה גם לעבודה
 כעורכת-הבמאי לצידו של שמואל בונים
 המכיים באמרי את גיבור היום.

עברית המביישת צבר. השבוע יכלו רבים לעמיד על כשרון נוסף של הנערה העירנית: שירה. שלמה צפריה, בעל מועדון הלילה היפואי עומר כאיים, האזין לשירתה באחד מערבי שירת-העמים הנערכים במועדון בכל יום רביעי בהשתתפות זמרים ישראליים שונים, החתים אותה על חוזה הירפה קבוע למשך חודש ימים.

מדי ערב עולה קרלוטה על במת המועדון, כובשת את קהל המאזינים בשירי עם אמריקאים אותם היא מבצעת ברגש רב בלווי גיטרה, בצרוף דברי קישור הנאמרים בעברית צחה המביישת כל צבר אמיתי. מה הן תכניותיה לעתיד? קרלטה עצמה

זה כבר היה יותר מדי עבור תלמידי הישיבה, הרואים בספרים אלה נכס יקר ומקודש. באמץ משותף הצליחו לגבור על חבנם, הובילוהו לכסוף אל משרד-הישיבה, הזעיקו את ראש-הישיבה. כאן התבררה סיבת ההשתוללות. יהודה אחוז הטייפוף החל צועק: "אל תגעו בי, אני המשיח!"

הדתיים והחופשיים. יהודה אלקלעי, 25, תושב תל-אביב, אינו תלמיד מן הישיבה בישיבה הגדולה והחתיקה שבכפר יבנה. הוא שהה בישיבה במסגרת מפעל חינוכי מיוחד במינו, אותו כנהלים ראשי ישיבה זו. תכליתו של מפעל זה, לאפשר לכל אדם, בין אם הוא דתי או חופשי בדעותיו, לפרוש לתקופה מסוימת מכל עיסוקיו בעיר, כדי שיוכל להקדיש תקופת פיושה זו ללימודי קודש באווירה ישיבתית.

בישיבת יבנה, השוכנת לצידו הכביש, לא הרחק מהכפר הערבי יבנה, אפשר למצוא אנשים לא מעטים שנענו ליוזמה זו. הללו מתגוררים בישיבה מספר חודשים, נהנים מתנאי המקום הנוחים, לומדים את המקצועות הנלמדים בישיבה, עד שמחליטים כי הגיעה שעתם לחזור אל העולם הגדול.

גם יהודה אלקלעי, בן למשפחה דתית, העובד כנהג שכיר, החליט יום אחד כי לא תזיק לו תקופת פרישה כזו. הוא הניח את הגה המכונית, החליפו בספר גמרא עב כרס. הצעיר לא עורר כל תשומת לב מיוחדת במקום. הוא השתלב יפה בחיי הישיבה, מן הרגע בו הופיע בין כתליה לפני כחצי שנה.

הלב והשפה. רק בבית-החולים, אליו הובלה יהודה, התברר כי מאחורי חזונו השקטה, סובל הצעיר מפרשת אהבה נכזבת. יהודה הכיר לפני זמן-מה צעירה אמריקאית, השוהה בישראל לצורכי השתלמות. השניים התידדו. אולם יהודה, שהוא מבני עולות הימורה, התקשה לדבר אנגלית ולא יכול היה למצוא שפה משותפת עם הצעירה, כה התאהב בינתיים. זמן מה הסכימה הצעירה

אריאנה גורדמן

— בצורה הנוראה ביותר

לצאת עם יהודה, על אף קשיי ההידברות ביניהם. אך לבסוף החליטה להפסיק את כל קשריה עם יהודה ולמצוא צעיר שיבין לא רק ללבה, אלא גם את שפתה.

זאת צאה: יהודה איבד את שחי משקלו הנפשי, א שפז השבוע בבית-החולים. השאלה שניסרה בחלל הישיבה הניסערת היתה: האם הצעירה האמריקאית ניתקה את קשריה עמו לפני שהיא נכנס לישיבה והוא קיווה למצוא מרפא לאכזבתו בן דפי היגמרא? אי שהדבר אירע כבר בתקופה בה שהה בישיבה?

מה שברור היא שתקופת הפרישה של יהודה אלקלעי תימשך זמן ממושך יותר ממה שהוא חשב לכתחילה.

משפט

מבנד למשקפיים

בחור הארוך לאוטובוס, שהשתרך בתחנה המרכזית בתל-אביב, עמד גם ויטוריו פרץ. הוא הניח נן לנסוע לביתו, אלא שלפתע הבין הין בידיו, יוסף בן-דפיה, אשר עמד ב" תור אחר.

ויטוריו עזב את מקומו בתור, מיהר להציטרף אל יוסף. לא היה זה משום שהחליט לשנות את כיוון נסיעתו, וגם לא מרוב אהבה לידו, אותו לא פגש מאז עזבו שניהם את מושב באר-יעקוב. מה שהריץ אותו היה חוב של שלושים לירות שיוסף חיבי לו מזה זמן רב.

ויטוריו החליט לגבות אותו, הפעם, ויהי מה.

מכה בעקב אכילס. "אני מצטער", הצטרף יוסף, משמע את התביעה. "אין לי פה כסף. אחזיר לך בפעם אחרת." אולם ויטוריו לא חשב לחתור. "אם לא תחזיר מיד את הכסף, לא תסע היום היביתה!" קעץ.

בינתיים הגיע האוטובוס, ויוסף ניסה להיחלקם עם התור, כדי לעלות למכונית. אך ויטוריו תפס אותו בחולצתו: "אתה נשאר כאן, חביבי", סיגן בין שיניים. "אתה יכול לשכוח מהנטיעה שלך הביתה, עד שלא תחזיר את הכסף."

יוסף הממושקף ניסה להחליץ בכוח, וחולץ צתו נקרעה. הוא כבר הצליח להגיע כמעט עד לפתח האוטובוס, כשויטוריו הושיט אצו ידו ובתנועה מהירה הטף את משקפיו.

היה זה עקב-אכילס של יוסף. כי עתה, משהוטרו משקפיו, לא יכול היה הבחור קצרה-ראיה למצוא אפילו את דלת האוטובוס. הוא תפס את ויטוריו בבגדיו, והי שניים החלו להחליף מהלומות.

אלא שהשוטרת, שניצבה על הרציף מ" מול, לא היתה זקוקה למשקפיים כדי לר" אות את המתרחש. היא הפרידה בין הניצים, השיבה ליוסף את מאור עיניו, איפשרה לו למצוא את הדרך, יחד עם נוסו, אל תחנת המשטרה.

בעייהחוב למדינה. השבוע הובאו הי שניים בפני שופט-השלום עזריאל גרשוני, באשמת קטטה במקום ציבורי. אחרי ששמע את הסיפור, החליט השופט, שלא השתכנע משיטות הגביה של ויטוריו, לזכות את יוסף, הפך, לעומת זאת, את ויטוריו לבעל-חוב לקופת המדינה בסך שלושים לירות.

הווי

● **כבכרי אנושי:** ברחובות, תפס זקן בן 76 ילדה ששחקה בגנו, ככל אותה לי מיסתו למשך כמה שעות, ישב לדה וקרא בספר.

● **בשן ועיין:** בירוחם, בדק רופא קופת-החולים את אחת החולות, הותקף על ידי בעלה שטען כי נטפלים לאשתו, שבר לרופא שן ומשקפיים.

● **ברכה לבטלה:** בתל-אביב, הודיע היומון על המשטר שהוא מפרסם את נוסח הברכה שנשלחה לאהרונצ'יק כהן, השאיר אחרי ההודעה ריבוע ריק לגמרי.

● **פתחיתקווה:** בפתח-תקוה, ביקר בחור את חברתו, פתח בחשאי את חלון המטבח, חזר דכו ויתר מאוחר בלילה, ניסה לתקוף את הצעירה.

● **מה שבטוח — בטוח:** בתל-אביב, ביטח אלמני את חייו במיליון וחצי לירות, דרש לשמור על זהותו בסדויות מוחלטת.

● **הנוף לנוער ערפי דרכו:** בי תל-אביב, פנה בעל מועדון טניס לעיריה בבקשת רישיון להגדלת אילומה, ציין את "התרומה החינוכית של המועדון, המנהל ריקודי טניס אמיתיים, ומסייע עליידי כך לריכוזו של הנוער."